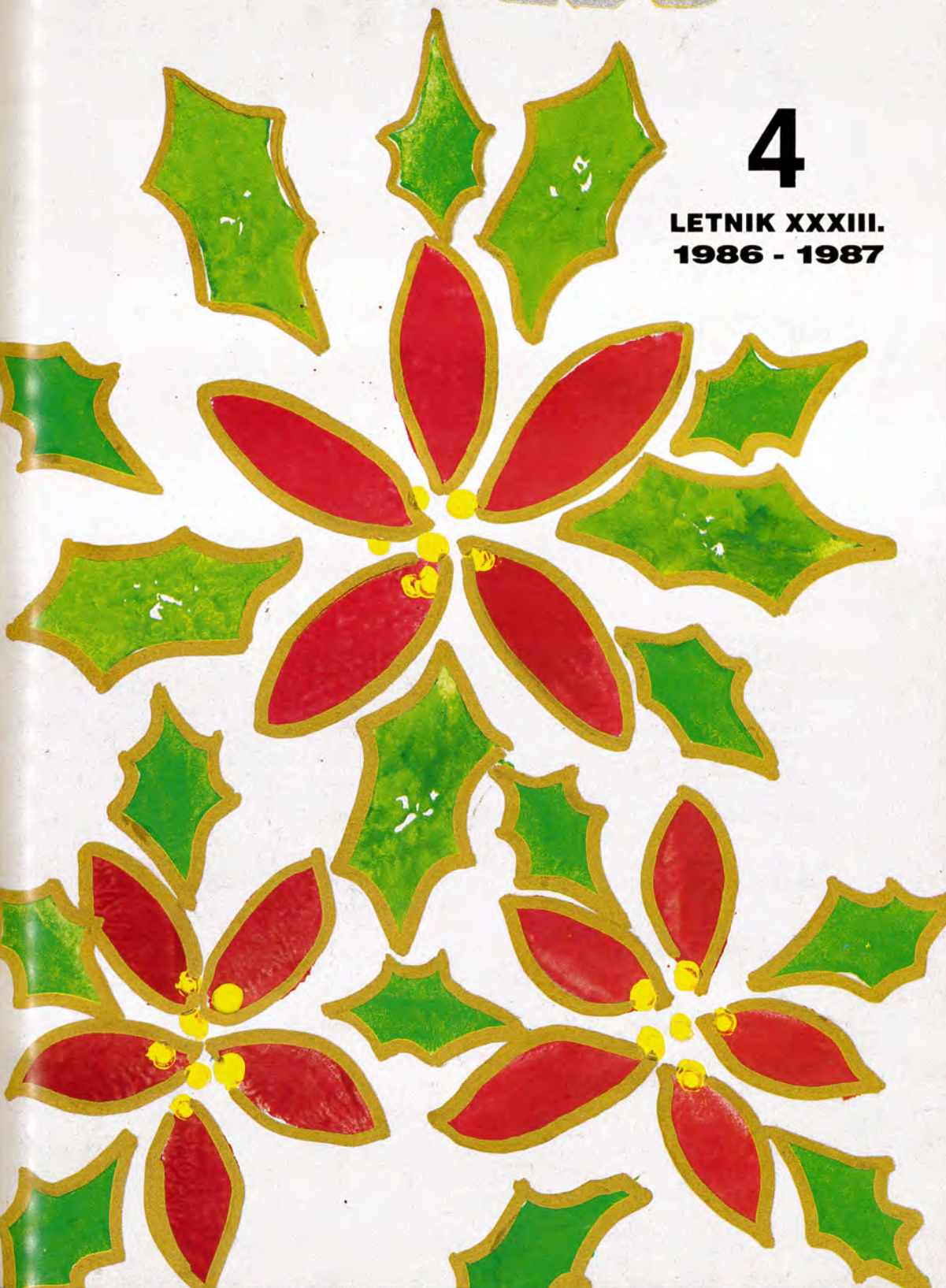

GALEB

4

LETNIK XXXIII.
1986 - 1987

LETNIK XXXIII. 1986 - 87
DECEMBER 1986
ŠTEVILKA 4

VSEBINA

Anica Černejeva: V sveti noči	81	Moj računalnik: Devan Cesar: Računalniška grafika	104
Janez Menart: Ob novoletni jelki	81	Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Knjiga je najlepše darilo	105
Sandi Sitar: Človečki iz računalnika (3)	82	Šolarji pišejo	106
Ksenija Prunk: Zlate niti	84	Urednikova beležnica	110
Franjo Frančič: Srečno 1987	86	Za bistre glave	111
Neža Maurer: Zimska potica	86	Strip: Vera Poljšak: Smrečica	3. stran platnic
Podobe iz preteklosti: Lojze Abram: Simon Gregorčič, 80-letnica smrti	87	Ilustracije za četrto številko Galeba so naredili: Marjeta Cvetko (str. 99, 102); Liana Drašček (str. 81, 101); Paola Bertolini Grudina (str. 96); Diego Kolarič (str. 81, 86); Erika Košuta (str. 96); Borut Pečar (str. 95); Alessio Petricig (str. 90); Ksenija Prunk (str. 84, 85); Jelka Reichman (str. 92, 93, 94); Bine Rogelj (str. 82, 83); Magda Tavčar (str. 88, 89, 91, 3. str. pl.).	
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Burja Labirint, Napake, Črke	88		
Benečanska pripovedka: Zlodej s Stare gore	90		
Vera Poljšak: Skrita podoba	91		
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Poštar Peter	92		
Franci Lakovič: Spoznanje	95		
Miroslav Košuta: Fižolček	96		
Vojan T. Arhar: Deževnik iz lonca	96		
Iz naših šol: Lojze Abram: Srečanja, obiski, priložnostni reviji	97		
Zdravko Omerza: Otroka sta se izgubila	99		
Lojze Abram: Za uspehe slovenskih smučarjev	100		
Šport: Mario Šušteršič: Igre na snegu	101		
Kajetan Kovič: Kočija	102		
Berta Golob: Ne morem vam povedati imena	103		

PRILOGA

Devin — besedilo: Evgen Dobrila, risba: Klavdij Palčič, slike: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN

Breda Mihalič, 3. r. COŠ »F. Venturini« — BO-LJUNEC.

Anica Černejeva

Ilustr. Liana Drašček

V sveti noči

V SVETI NOČI, V TIHI NOČI
ANGELČKI VESELI
SO NA ZVEZDE, SVETLE ZVEZDE
TIHO PRILETELI.

»LUČKE BOŽJE, DRAGE LUČKE,
POJDITE VE Z NAMI!
RADI BI K LJUDEM NA ZEMLJO,
PA NE ZNAMO SAMI.«

PA SO ZVEZDICE ZA LUČKE
ANGELČKI SI VZELI,
PA SO SKOZI ČRNO TEMO
K NAM NA SVET HITELI.

NA BOŽIČNEM DREVCU ZLATE
ZVEZDE ZDAJ GORIJO,
ANGELČKI PA ZLATO SREČO
MED LJUDI DELIJO.

Janez Menart
Ilustr. Diego Kolarič

OB NOVOLETNI JELKI

ČUJ, ŽE URA POLNOČ BIJE,
STARO LETO JE ŽE MIMO.
HITRO SVEČICO PRIŽGIMO,
DA NAM NOVO VSEM ZASIJE.
SVEČKE BELE IN RDEČE,
DA BILO BI MNOGO SREČE.

RDEČA SVEČKA, DA DOBROTA
ZMEROM BI BILA MED NAMI,
BELE SVEČKE, DA MED NAMI
NE POSTAL BI KDO SIROTA.
IN ŠE SVEČKO, DA NA SVETU
NE BILO BI VOJN V TEM LETU.

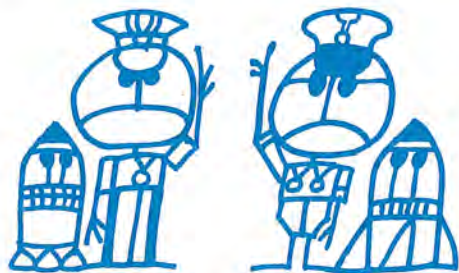
HITRO SVEČICE PRIŽGIMO,
SVEČKE BELE IN RDEČE,
DA BILO BI MNOGO SREČE.
STARO LETO JE ŽE MIMO:
ČUJ, ŽE URA POLNOČ BIJE.
NOVO LETO NAJ ZASIJE!

Človečki iz računalnika ⁽³⁾

Naposled se zaustavi znanstvenikov pogled na meji, kjer se pogovarjata dva generala. Eden stoji na tej in drugi na oni strani meje.

»Mi imamo tako raketo,« se hvali general na tej strani, »da zadostujejo že tri take, pa ni več vašega največjega mesta!«

»Mi pa imamo tako raketo,« se hvali general na oni strani, »da je že ena naša za tri vašel!«

»Imamo pa tudi tako raketo,« reče spet general na tej strani, »da jo samo izstrelimo, pa ni več vaše dežele.«

»To ni še nič,« ga zavrne general na oni strani. »Mi pa imamo tako raketo, da nam je sploh ni treba izstreliti. Počimo jo kar doma, pa uniči tudi vso vašo deželo.«

»Ampak naša najnovejša raketa je šele...,« se spet oglasi general na tej strani. Toda znanstveniku ni več do tega, da bi še naprej poslušal njun prepir. Bolj je zaskrbljen, da bi nekega dne v svetu človečkov iz računalnika res hudo ne počilo.

Zato odtipka novo naročilo in že stčeta proti meji trikotniško dekletce in

pravokotniški fantič. Vsak svojega generala pocukneta za široko zlato progno na hlačah. Generala se sprva ne pustita zmotiti, potem pa se le sklonita in prisluhneta. Pokimata in se spet obrneta drug proti drugemu.

»Kaj vaše rakete! Ampak naša godba na pihala!«

»Naša šele, naša. Vaša naši ni kos!«

»Kako da ne, prosim. Ali ste že sploh slišali našo?«

»Seveda sem jo slišal, zato pa tako pravim.«

»Če ste jo res slišali in tako pravite, potem pa vam jaz pravim, da ste najbrž čisto brez posluha. Tako, zdaj ste pa slišali, kar vam gre!«

»Mislite, da imate prav, čeprav nimate prav. Boste potem govorili, ko boste slišali našo godbo!«

Generala se še nekaj časa kregata, vsa zaripla. Potem pa odletita vsak po svojo godbo.

Trikotniško dekletce in pravokotniški fantič medtem nabirata rože.

»Ko bova velika, se bova poročila,« si pravita in se smejita.

Priletijo veliki zeleno pobarvani helikopterji. Iz njih izstopijo godbeniki v povsem novih uniformah s srebrnimi in zlatimi našitki in trakovi. Strumno se postavijo - vsak na svoji strani meje - v vrsto, udarijo na bobne in trobente se zableščijo v soncu. Zdaj zaigrajo ti koračnico in oni poslušajo, potem so na vrsti oni in jih ti poslušajo. Godbi sta zares imenitni, posebno še, ko skušata prekositi druga drugo. Generala pa sta

kar napihnjena od ponosa in rožljata z medaljami v vetru.

Okrog godb se nabira na obeh straneh vse več ljudi. Cele družine prihajajo z avtomobili, avtobusi in vlaki. Posedejo po travniku in ploskajo odličnim godbenikom.

»Kaj pa oboji skupaj, ne morete?« jih vprašajo.

Godbeniki pogledajo drug drugega, nazadnje pa generala, ki se prav tako spogledata, nato pa reče prvi:

»Mi bi že lahko tudi skupaj.«

Drugi pa pravi:

»Če bi vi lahko, potem pa bi mi še laže.«

Generala pomigneta svojim godbenikom in ti se preurede v eno samo veliko godbo. Koliko je bobnov in šele trobent! Take koračnice ni doslej še nihče zaigral in nihče slišal!

Ljudje poslušajo godbo, vmes pa tudi kaj popijejo in pojedjo. Otroci tekajo naokoli, love se in posnemajo korakanje vojakov.

»Kaj pa za ples? Ne znate?« vprašajo poslušalci godbenike, ko so se ti toliko ustavili, da zajamejo sapo.

Generala se spet spogledata.

»Mi že znamo, ampak vi najbrž ne znate,« reče prvi.

»Mi šele znamo, boste že slišali!« reče drugi.

Združeni godbi začneta igrati za ples. Nekaj časa ju poslušajo kar tako

in jima ploskajo, potem pa poskočijo in se zavrte. Izzivalnemu ritmi se ni mogoče upirati; vse pleše.

»Smem prosit?« pride okrogla plesalka po enega od generalov.

Tu general pogleda drugega generala, se še bolj napihne, si zaviha brke in odvrne:

»V čast mi je!«

In zapleše, da mu žvenketajo medalje. Tega ne more kar tako mirno gledati drugi general. Tudi ta si poišče plesalko in tudi njemu zažvenketajo medalje. Tako se vrtita in poskakujeta, da morata slednjič sleči suknjiča z medaljami in ostaneta v samih srajcah z naramnicami. Komaj se spet nekajkrat zasučeta, se njunih medalj že polaste otroci. Generala obstaneta in videti je, da se bosta strašno razjezila in poslala nad otroke svoje vojake. Toda ne, samo odmahneta in se spet zavrtita z drugimi:

»Takega železja je na kile!«

Vse pleše in tudi godbeniki kar cepetajo na mestu

(Dalje)

ZLATE NITI

Oj, december, mesec najlepših otroških spominov!

Že od malih nog me je v času, ko se je bližal Božič, prevzela tiha sreča, polna pričakovanja, da se bo zgodilo kaj lepega. Tudi v našem domu je postalo vse nekam lepo in praznično in mama je hodila po hiši s skrivnostnim obrazom.

V dolgih večerih smo v kuhinji trli orehe za potice in jih izbirali. Okoli voglov je žalostno zavijala burja, se zaletavala v okna, da so šipe žvenketale, sunkovito stresala vrata in žvižgala zdaj na temnem dvorišču, zdaj je žalostno jokala v dimniku. Včasih je popolnoma utihnila in se prihulila neznanokam. Kanarček v kletki je v sanjah zacvrkotal. Morda je sanjal, da sliši ptičje zборе svojih zlatorumenih tovarišev v svoji pradavni domovini na kanarskih otokih. A cvrčala so le jabolka, ki so se pekla na ognjišču in širila prijeten vonj.

Tri dni pred Božičem smo postavili jaslice. Bilo je, kakor da je bil pričaran v naš dom košček Gorenjske, tiste Gorenjske, ki sem jo poznala z letovanja. Kaj vse je pomenila Gorenjska tržaškemu otroku, ki je bil zaprt med stene v mračnem stanovanju sredi mesta, s sivimi, po smeteh zaudarjajočimi dvorišči na zadnji strani, z dolgo, pusto ulico spredaj, kateri je dajal nekaj barve le za plahto velik košček sinjega morja na koncu ulice! Morje sem pa videla le, če sem se na balkonu vzpela na prste.

Morje je bilo zame zelo mikavno in polno zanimivosti. Tam so domovale gibčne srebrne ribe in ribice, pošastni

morski klobuki iz vijoličasto obrobljenega sluzja in ljubke rakovice, ki jim pravite »mažinete«. A kaj, ko nisem smela preblizu morja, da ne bi omahnila vanj. Pomoli in ceste ob morju imajo strme, zidane bregove in ni mi bilo dovoljeno igrati se po stopničkah, ki vodijo z brega k morju. Gorje otroški nožici, če bi stopila na sluzaste stopnice, porasle z mahom. A meni, kot vsakemu otroku, je bilo največ vredno tisto, kar sem mogla prijeti, s čimer sem se mogla igrati, kar sem lahko odnesla s seboj domov. V ljudskem vrtu in po vrtovih Sv. Andreja so bile sicer grede in trate; a bile so

ograjene. Gorje, če sem stopila na trato in me je ugledal mrkogledi in brkati paznik. Pazniki po vrtovih so menda po vsem svetu mrkogledi in brkati! V Trstu torej nisem smela čofotati po morju, ne stopiti na zeleno trato, da bi utrgala regratovo lučko.

Na Gorenjskem pa so bili neograjeni travniki, plitve prijazne vodice in gaji, polni že znanih in vedno novih zakladov: rož, ptic, metuljev, zlatih mimic, pikapolonic, gob, jagod, želoda in lešnikov, belih kamenčkov in polžjih hišic, s katerimi sem se lahko igrala in jih odnašala domov. Gorenjska je pomenila torej zame pravi paradíž!

In košček tega zelenega paradiža, polnega zanimivosti, ki sem jih tudi lahko prijela in pobožala, se je pred Božičem znašel v kotu sobe. Zelen, mahovit grič, podoben Višelnici na Gorenjskem, je zrasel v kotu in po njem so stali pestrobarvni papirnati pastirci in ovce. Zame niso bili papirnati, ampak živi. Imeli so vsak svpje ime. Prvi je bil Tonček, drugi Matevžek, tretji Tinček, četrti Andrejček, kakor otroci, s katerimi sem se igrala poleti na Gorenjskem. Tudi vsako posamezno ovco in jagnje sem poznala kakor pastir svojo čredo. Ob vznožju griča pa je bila pogreznjena v mah umivalna skleda, polna vode, dno je imela pokrito z belimi kamenčki. Jaz nisem videla oškrbljenega emajla, videla sem le jezero, obrobljeno z belim prodom in zelenimi travniki. In Betlehem se mi je zdel kakor Gorje nad Blejskim jezerom. In pogovarjala sem se s trobentajočimi angelci, s pastirci, Marijo in Jožefom ter božala dete v jaslicah, oslička in volička.

In potem so se pričele goditi čudne reči, še preden je zadišalo sladko po poticah in trpko po kadilu, še preden je prišel čudežev polni božični večer. Kar preko noči se je pojavil na mahu nov pastirček in prav tako čez noč so se znašle v jezeru sredi jaslic zlate, sem

in tja švigajoče ribice. Neko drugo jutro je plaval po jezeru snežnobel labodek iz krhke prosojne snovi, ki se je premikal po gladini, kakor da bi ga gnala navidna sapa. Bila sem uverjena, da je ta presenečenja prinašal božični angelček.

V jutru tretjega dne pred božičnim večerom pa so se vlekale zlate niti od okna do kota pri jaslicah in tam je ležala z zlatimi nitmi prepletena smrekova vejica. Ponoči mi jo je bil poslal Božiček kot vzorec smreke, ki jo je namenil za božični večer. Gotovo je bila z Gorenjske! Morda prav s tistega rovtja pod Pokljuko, kamor sem hodila v juliju grabit seno in delat napoto koscem in grabljicam. Da, zlate niti bi bile gotovo pokazale sled tja gori na Gorenjsko, ko bi bila šla za njimi.

Minila so srečna otroška leta. Danes ni več vejice, ne smreke o Božiču; še so zlate niti, še vodijo od doma, da, prav od mojega srca do smrečice v zasneženem rovtju.

Srečno 1987

Da bi kot galebi poleteli višje in višje,
da ne bi pozabili gledati s srcem,
da bi pogačo veselja, radosti in sreče delili
na enake dele,
da ne bi sovražili, le veliko ljubili,
da bi slišali klice otrok, ki žive v bedi,
da ne bi zmot in zla svojih dedov ponovili,
da bi v teh trenutkih vse hudo pozabili,
da bi se želje izpolnile,
spoštovani otroci, sedaj je vaša poteza!

Neža Maurer

Ilustr. Diego Kolarič

ZIMSKA POTICA

Mačka potico peče
in glasno reče:
»S snegom jo zamesi,
z zvezdami potresi!«

To slišale so miši,
zdaj tarnajo po hiši:
»Še nam jo malo daj!
Lačne smo kot mlaj!«

»Tale je potica
čudežna slaščica -
v hiši se stopi.
Če katera pride ven -
pa jo dobi!«

Lojze Abram

SIMON GREGORČIČ 80-LETNICA SMRTI

24. novembra je minilo 80 let, ko je zatisnil oči in za vedno utihnil Goriški slavček, pesnik Simon Gregorčič, občutljiv pisec domoljubnih verzov, ki so osvojili slovenske ljudi ob Soči.

Že kot dijak na gimnaziji in v bogoslovju v Gorici je mladi Simon skladal preproste, vsem razumljive pesmi in jih objavljaval v takratnih literarnih revijah. Pesnikovanje je bilo Gregorčiču prirojeno in ni odložil péresa niti tedaj, ko ga je zaposlilo dušno pastirstvo v Kobaridu, potem v Rihemberku, današnjemu Braniku, in v Gradišču, kjer je bil vikar, do preselitve v Gorico zaradi šibkega zdravja. Svoje pesmi je izdal leta 1882 v zbirki »Poezije«, ki velja za zlato knjigo slovenskega naroda. Nazadnjaški katoliški krogi so Gregorčiču očitali pesimizem in pohujšljivost, ker je v svojih pesmih izpovedoval svojo razdvojenost med zahtevami duhovniškega poklica in željo po osebni svobodi in čustvovanju. Najbolj je Gregorčičevo delo napadal zagovornik nazadnjaških nazorov, škof Anton Mahnič. Napadi so pesnika Gregorčiča hudo prizadeli in mu načeli pesniško duhovno moč.

Gregorčičeve poezije so si kmalu utrle pot med slovenske ljudi in bodrile slovensko ljudstvo, zlasti v kasnejših hudih časih, ko se je nanj zgrnilo največje gorje in je moralo okusiti zatiralčevo pest. Gregorčičeve pesmi so bile tiste, ki so našim dedom dajale moč in krepile borbenost, da so se uprli, in s krvavimi žrtvami spodili tujega osvajalca, da so končno svobodno zadihali.

*Vsem šolarjem, učiteljstvu,
staršem in sodelavcem
vesele božične praznike
in srečno novo leto*

želi GALEB

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

LABIRINT

Napake

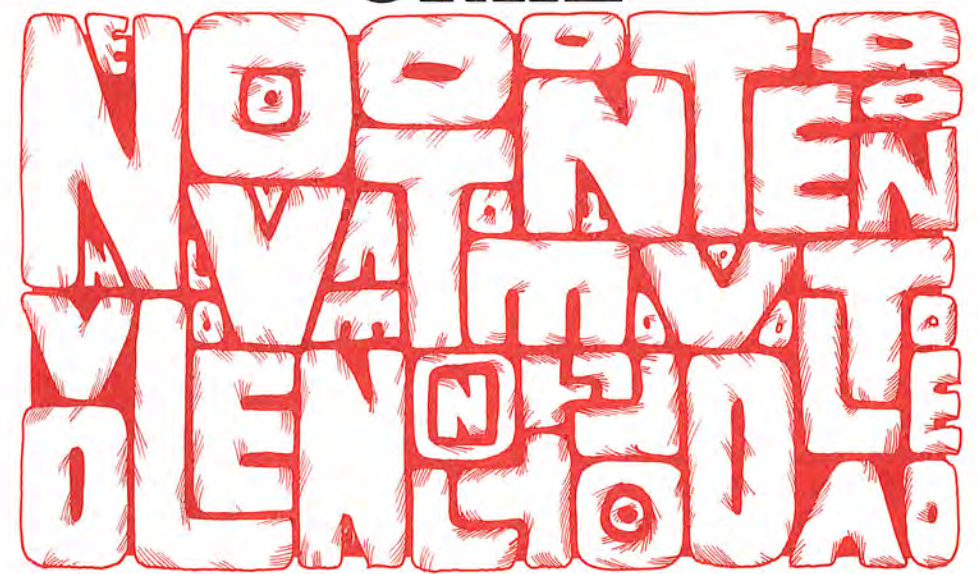

Kako boš prišel do igrač?

Popravi besede. Popravljene črke vpiši v okenca in vesel...

ČRKE

Kolikokrat boš lahko s temi črkami napisal NOVO LETO

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo Ade Tomasetig

Zlodej s Stare gore

VSAKOKRAT, KO JE MOČNO BLISKALO IN GRMELO, JE MEŽNAR NA STARI GORI HODIL GOR V ZVONIK, DA BI ZVONIL PROTI TOČI.

TAKO JE TUDI NEKEGA DNE, KO JE UDARJALO, SE BLISKALO IN SE JE USULA TOČA, MEŽNAR NA VSO MOČ ZVONIL IN OBENEM MOLIL. TOČA PA NI HOTELA PRENEHATI. TAKO JE ŠEL MEŽNAR VES JEZEN DOL V CERKEV IN REKEL PROTI ZLODEJU:

— VSI ZLODEJI SO DANES TAM ZUNAJ, BOM PA ŠE TEBE VRGEL TJA.

ZADEL SI GA JE NA RAME, ŠEL DO OBZIDJA IN GA VRGEL ČEZ. KO JE TOČA PRENEHALA, JE ŠEL KOSIT, IN MEDTEM KO JE JEDEL, MU JE PADLO V GLAVO, DA JE ZLODEJ ŠE VEDNO POD STENO. VZEL JE VREČO IN ŠEL DOL POD ČELO. ZLODEJ NI BIL HUDO POTOLČEN, LE ROŽIČ SE MU JE ODLOMIL. MEŽNAR GA JE DAL V VREČO IN SE Z NJIM POBRAL DOL V ČEDAD. POZNAL JE DOBREGA KOVAČA IN UPAL JE, DA MU DELO HITRO NAPRAVI.

— POJUTRIŠNJEM BO SHOD MNOGIH FAR, SI JE GOVORIL, IN ZLODEJ MORA BITI NA SVOJEM MESTU.

KO JE KOVAČ POPRAVIL ZLODEJA, JE BILO ŽE POZNO. MEŽNAR JE ZATO, KO JE PRIŠEL V ČARARIJO, ŠEL V GOSTILNO, DA BI PRENOČIL. POJEDEL JE, SE NEKOLIKO POGOVORIL S KRČMARJEM, POTEM JE VZEL VREČO IN ŠEL GOR V SOBO. PUSTIL JE VREČO PRED VRATI IN DEJAL ENI OD

KRČMARJEVIH HČERA:

— NE POGLEDAT V VREČO, SICER PRIDE ZLODEJ IN VAS ODNESE!

POTLEJ JE ŠEL SPAT. ČEČE SE NISO MOGLE PREMAGATI: NA VSAK NAČIN SO HOTELE ZVEDETI, KAJ JE V VREČI. TAKO SO ŠLE TJA PRED MEŽNARJEVO SOBO IN NAJSTAREJŠA JE POČASI ODVEZALA

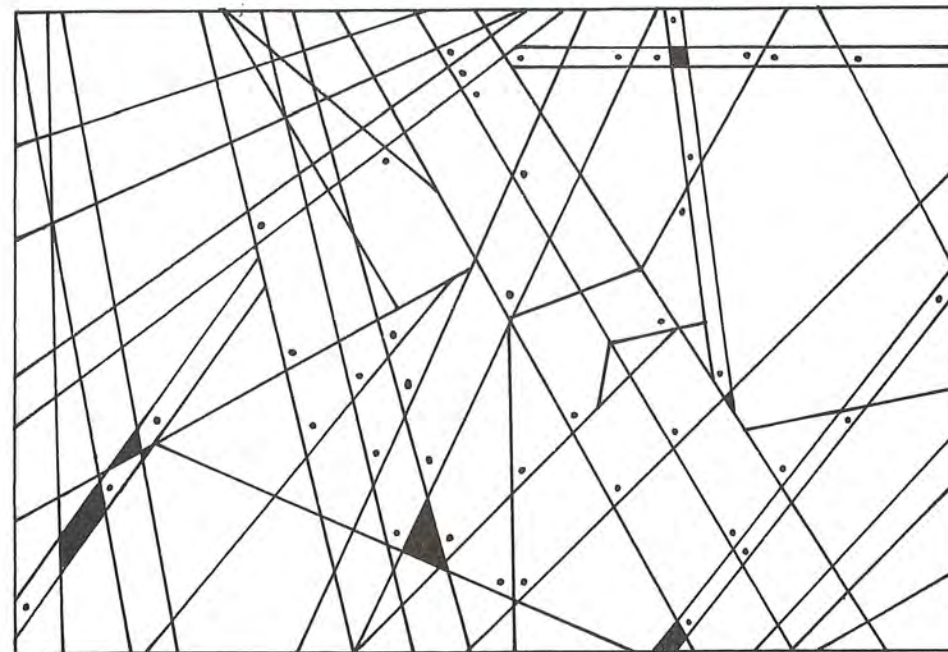
VREČO. KO SO POGLEDALE NOTER IN VIDELE ZLODEJA, SO ZAČELE VPITI IN JOKATI. MEŽNAR, KI NI BIL ŠE ZASPAL, SE JE ZAČEL SMEJATI. POTLEJ JE KAR V NOGAVICAH ŠEL K VRATOM IN JIM DEJAL:

— ŠE TOKRAT PONESEM JAZ ZLODEJA S SEBOJ, DRUGIČ BO PA ON VAS ODNESEL!

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

Skrita podoba

Pobarvaj polja s piko. Kaj se bo prikazalo?

POŠTAR PETER

Torbo nosim,
polno torbo,
v torbi dvesto pisem je,
sto razglednic,
en paket,
Kaj je v njem, nihče ne ve.

Hitro pridite
kot veter,
tu vas čaka poštar Peter.
Poštar Peter
iz Vodíc,
hitrih nog in rdečih lic.

To je bila pesem poštarja Petra. Ničkolikokrat jo je zapel vsak dan, ko je korakal s torbo po cesti.

»Ali je kaj za nas?« so kričali otroci in se mu obešali na torbo.

»Pa za nas, Peter?« so ga ogovarjali skozi okna stanovalci, ko so zaslišali korake in njegovo pesem.

»Bomo videli, bomo videli!« je odgovarjal Peter in segal v torbo: »Kovač pismo, Zadnikar pismo, Horvat kartica, Jaklič paket!«

»Za nas pa nič?« so spraševali tisti, ki niso dobili pošte.

»Bo pa jutri kaj!« jih je tolažil Peter in spet zapel, ko je stopil s Šempetrške na Vidovdansko:

Torbo nosim,
polno torbo,
v torbi dvesto pisem je,
sto razglednic,
en paket,
Kaj je v njem, nihče ne ve.

Hitro pridite
kot veter,

tu vas čaka poštar Peter.
Poštar Peter
iz Vodíc,
hitrih nog in rdečih lic.

»Ja, pa je res fant od fare, ta naš poštar!« so ga hvalili vsi, ki so ga videli stopati po cesti, vselej vsega zlikanega v sivi uniformi, s čepico, na nji pa se je bliščal poštarški znak: poštni rog. Vanj so se otroci najprej zapičili in bili so na vso moč ponosni, kadar jim je Peter posadil na njihove glavice svojo kapo. Takrat so rekli fantki: »Peter, mi bomo tudi poštarji!«

Tako se je poštar nekega dne spet znašel na prostranem dvorišču hiše na Vidovdanski cesti. Postavil

se je kot ponavadi pod košat kostanj sredi dvorišča in se oglasil:

Torbo nosim,
polno torbo,
v torbi dvesto pisem je,
sto razglednic,
en paket,
Kaj je v njem, nihče ne ve.

Hitro pridite
kot veter,
tu vas čaka poštar Peter.
Poštar Peter
iz Vodíc,
hitrih nog in rdečih lic.

Stara, enonadstropna hiša je imela na notranji strani dolg, odprt hodnik, ki je bil, ko so zaslišali Petra, v trenutku poln hišnih prebivalcev.

V en glas so se mešala imena: »Je kaj za Porenta, je kaj za Merlak, je kaj za Zemljak, je kaj za Lavrenčič?«

Poštar Peter, ki se je na klopci pod kostanjem malo oddahnil, je že imel v roki šop pisem in kartic ter jih dajal otrokom, ki so jih z vikom in krikom nosili po lesenih stopnicah na hodnik. Tisti, ki niso dobili pošte, so zavidali tistim, ki so odpirali pisma in brali kartice.

»Bo pa jutri kaj!« jim je govoril Peter, čeprav je vedel, da je veliko ta-

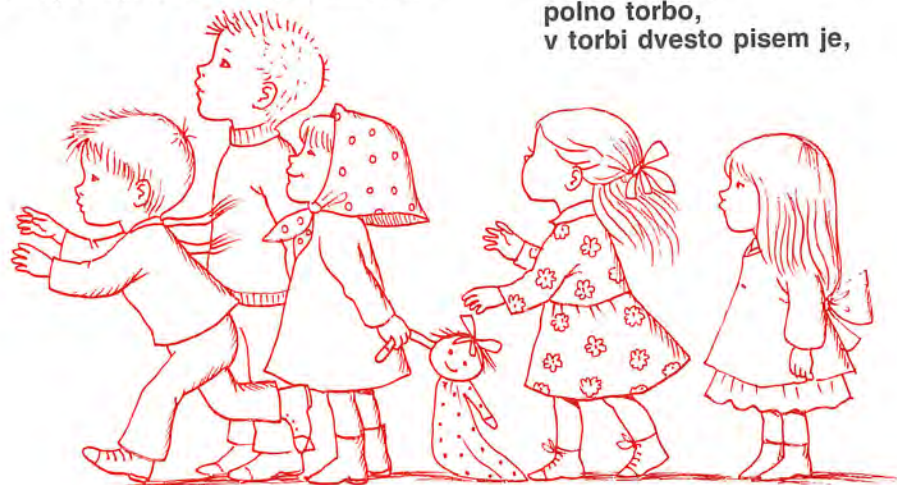
kih, na katere se nikdar nihče ne spomni. Med temi je bila tudi stara ženica Lenčka. Do njene podstrešne sobice se je prišlo po strmih, zavutih, zlizanih, lesenih stopnicah. Otroci so se bali podstrešja, ker so mislili, da straši. Lenčka je tam zgoraj, kamor je le malokdaj posijalo sonce, živela čisto sama. Ko je bila mlajša, je na trgu prodajala jajčka in orehe. Nosila jih je v velikem jerbasu na glavi, in to tako spretno, da so se vsi ozirali za njo in se spraševali: »Le koliko jajc pobije vsak dan Lenčka?«

»V vseh letih še enega ne!« je ponovno odgovarjala Lenčka in varno stopala s svojim jerbasom, kot vrvo-hodec v cirkusu.

Tudi Lenčka je zdaj, ko je bila stara in že onemogla, prihajala na hodnik, kadar je zaslišala Petrovo pesem. Nič ni spraševala, poštar Peter je pa v njenih očeh bral: »A tudi danes ni nič?«

Peter ni spregovoril, le prijazno jo je pogledal, kot bi hotel reči: »Lenčka, saj bo, nekoč bo gotovo kakšna kartica!« Lenčka je odstopicala v svojo sobico, poštar Peter pa je zavil na Zamejsko stezo in se spet oglasil s svojo pesmijo:

Torbo nosim,
polno torbo,
v torbi dvesto pisem je,

sto razglednic,
-en paket,
Kaj je v njem, nihče ne ve.

Hitro pridite
kot veter,
tu vas čaka poštar Peter.
Poštar Peter
iz Vodice,
hitrih nog in rdečih lic.

»Je kaj za nas, Peter? Pa za nas?«
Vprašanja so se ponavljala iz ulice v
ulico, iz dneva v dan, iz leta v leto.

V Zamejski stezi je spraznil torbo
in se oddahnil. Ko je koračil proti do-
mu, mu je hodila na misel Lenčka.
Kako bi jo razveselil s kakšno kar-
tico?

Spomnil se je. Ko je nekega dne
spet stopil na dvorišče hiše na Vidov-
danski cesti, so zavile mrzle sape.
Kostanj, pod katerim je poletel pose-
dal, je bil že ves gol. »Še malo,« si je
govoril Peter, »pa bo tudi zima in
sneg.« V teh mislih so ga zmotili otro-
ci, ki so se mu obesili na rokav.

»Vsak čas bo tu novo leto,« jim je
govoril. »Vsem bom prinašal novolet-
na voščila. Na kupe voščil. Lenčka

pa spet ne bo dobila nič. Bi ji vi pisa-
li za novo leto?«

»Bi, bi!« so zaklicali otroci in se hi-
tro dogovorili. Pisal bo Vanek, ki naj-
lepše piše, drugi se bodo podpisali.

Prišli so mrzli in zasneženi dnevi
pred novim letom. Poštar Peter je ho-
dil sedaj z zamudo in z zvrhano tor-
bo od vrat do vrat in prinašal novo-
letne čestitke. Potrkal je tudi pri
Lenčki.

»Pošta, Lenčka, pošta!« je vese-
lo zaklical in ji stisnil v roko kartico.

»Kako?« se je začudila Lenčka.
»Pošta?« in je s tresočima se rokama
vzela kartico in brala:

»Draga naša Lenčka! Srečno no-
vo leto in da bi bila zdrava, Ti želijo
Tvoji otroci: Jurček, Vida, Tatjana,
Milena, Vanek in Janezek.«

Oba, Lenčka in poštar Peter, sta
ostala brez besed. Le roko sta si sti-
snila. Če bi jima kdo pogledal v obraz
čisto od blizu, bi videl, da imata sol-
zo v očeh. Od sreče.

Na dvorišču hiše na Vidovdanski
cesti pa so ta čas pred sneženim mo-
žem stali otroci in zapeli poštarju Pe-

tru, ki je zdaj nasmejan prihajal s
podstrešja po zavutih lesenih stopni-
cah:

1. Torbo nosim, polno torbo, v torbi dvesto pisem je,
2. Hitro pridi - te kot veter, tu vas čaka poštar Peter.

sto razglednic, en paket, kaj je v njem nihče ne ve
Poštar Peter iz Vodice, hitrih nog in rdečih lic.

Franci Lakovič

Ilustr. Borut Pečar

Spoznanje

Dokolenko je dejal,
da mu dolgčas je postal,
ker pouk nikdar ne mine
brez računstva, zgodovine...

Pa odšel je v beli svet,
da kje našel drug bi red;
zvedel je edino tole:
vse podobne so si šole.

Zdaj se čudno mu ne zdi,
če kot drugi se uči,
saj nazadnje se brez muje
niti čevlja ne obuje.

Miroslav Košuta

Ilustr. Erika Košuta

Je stopil fižolček
na stolček -
ha, ha,

in bil je okrogel
in bil je zalit -
ha, ha,

je stopil nerodno
na vogel -
ha, ha,

telebnil na tla
in je ves pobit!
Ha!

FIŽOLČEK

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr. Paola Bertolini Grudina

DEŽEVNIK IZ LONCA

RUMENI MAKARON UIDE IZ KIPEČEGA LONCA IN SE SKRIJE
POD CVETOČI BEZGOV GRM.

»JEJHATA, KAKO DEBEL DEŽEVNIK!« VZKLIKNE PRESENE-
ČENA PIKAPOLONICA.

»PA ŠE KUHAN POVRHU,« ZADOVOLJNO ZABRUNDA LAČNI
JEŽ, GA ZGRABI Z MAJHNIMI KREMLPLJI IN POHRUSTA.

2. DEVIN – Že od nekdanj je stal ta kraj ob pomembnih poteh, ki vodijo iz zahodne v severno in vzhodno Evropo. Tod so šle rimske legije, ko so prodirale v Trst, Istro in dalje. Kasneje so tod vdiral različni severni in vzhodni narodi. Na sliki: komaj vidni sledovi rimske ceste via Gemina v bližini Devina.

1. DEVIN – Je starodavno obmorsko naselje. Leži na severozahodnem Krasu, kjer se Jadransko morje najseverneje zajeda v kopno. Arheološke najdbe izpričujejo, da je tu prisoten človek že od davne preteklosti. To mu je omogočilo milo podnebje, pitna voda v bližnjih izvirih Timave in lahek dostop do morja.

4. DEVIN – Več stoletij je bil Devin pod oblastjo oglejskih patriarhov, nakar je v 12. stoletju prešel v roke devinske gospode. Ta je dala zgraditi grad ob previsni skali pri morju. Postopoma je osvojila še mnogo sveta v okolici in tudi daleč od Devina. Pogosti so bili takrat mejni spori med Trstom in Devinom. Na sliki: razvaline starega gradu.

3. DEVIN – V 7. stoletju so Devin in okolico naselili Slovenci. Pri Soči so jih zaustavili Langobar-di. Zato je še danes ta kraj na zahodnem robu slovenske narodnostne meje. Devinčani so se preživljali s poljedelstvom, s kamnarstvom in z ribolovom. Ribarili so s čupami. Na sliki: današnji ribiški čolni v devinskem portiču.

6. DEVIN – Zaradi pogostnih turških vdorov so grad zaščitili z močnim obzidjem. Dostop v grad je bil na vaškem trgu. Na sliki: vhod v grad.

5. DEVIN – Višek moči je doseglo devinsko gospostvo za časa Hugona VI. Ko se je Trst leta 1382 podredil Habsburžanom, je bil on prvi tržaški glavar. Tedaj je bil devinski pristan pomembnejši od tržaškega. Hugon VI. je dal graditi nov in večji grad v vasi stran od morja. Dokončali so ga njegovi nasledniki. Na sliki: novi grad.

8. DEVIN – Samostan je vodil pater Gregorij Alasia da Sommaripa, ki je bil po rodu iz Piemonta. Pri devinski gospodi se je naučil govoriti slovensko. Sestavil je pomemben italijansko-slovenski slovar in ga dal natisniti leta 1607 v Vidmu. Na sliki: strani iz slovarja.

7. DEVIN – Na pobudo devinskega gospoda Rajmunda VI. so zgradili v 16. stoletju cerkev sv. Duha in pozneje v njeni bližini še samostan, kjer so menihi šolali plemiške sinove. Na sliki: cerkev sv. Duha danes.

Italiano	Schiava	90	91	Italiano	Schiava
fedeltà	verna			fialco	tiçya
felice	frechian			fiso	duc
felicità	frechia			fiatare	dicar
femina	fimazza			fibbia	rinca
ferrara di finestra	gartra			ficcare	viecent
ferire	ranit			fico	fiç
fermare	fermat, oflat			fiarfi	vyatie
fermo	oflan			fiele	zouz
ferrare	conat			fieno	lenb
ferro	sciro			fiera	fanegn
ferro di cavallo	rod, cou			figliatra	palhera
fernic	obilan			figliuolo	im
fella	pranic			figliuola	kchi
felleggiare, far fella	prafionat			figliatro	paltere
ferido	imardiu			filare	preit
ferore	imrad			filo	zaiton, nit
fiamma	plencen			finalmente	na con
fianchi	pod pallan			fine	conez
	fialco				finc

NEL TRENTENNALE DELLA LIBERAZIONE
 IN MEMORIA DEI CADUTI
 1945-1975
 OB TRIDESETLETNICI OSVOBODITVE
 V SPOMIN PADLIM
 IL COMUNE DUINO-AURISINA OBCINA DEVIN-NABREZINA

10. DEVIN — Pisatelj Josip Jurčič je v znameniti povesti Lepa Vida izbral za kraj dogajanja Devin, njegov grad, skalovito obalo in sinje morje. Po njegovi zaslugi je prišel Devin v slovensko književnost. Na sliki: Lepa Vida ob morju.

12. DEVIN — Do leta 1927 so vasi Devin, Jamlje, Medjavas in Štivan tvorile samostojno devinsko občino. Tedaj je fašistična oblast združila občine Nabrežino, Devin, Šempolaj in Mavhinje v eno samo, pod imenom občina Devin-Nabrežina. Na sliki: grb rodbine Thurn und Taxis na vhodu v grad.

14. DEVIN — Leta 1951 so zgradili ob izlivu Timave ribiško naselje sv. Marka za istrske begunce. Domačini so zadnje čase povečini opustili poljedelstvo in ribolov. Mnogi so se zaposlili v tovarni papirja in v tržiških ladjedelnicah. Tudi turistična dejavnost je v Devinu precej razvita. Na sliki: Park hotel v središču Devina.

16. DEVIN — Zadnja leta so domačini prodali mnogo zemlje prišlekom in ti so jo na veliko pozidali. Zato so sedaj Slovenci v lastni vasi v manjšini. Kljub temu imajo dovolj razgibano prosvetno dejavnost. Tu delujejo podružica Glasbene matice, pevski zbor Fantje izpod Grmade, dekliški zbor Devin, cerkveni zbor in dva voda skavtov in skavtinj. Danes ima Devin približno 1600 prebivalcev. Na sliki: novi del Devina.

9. DEVIN — Leta 1713 so ob izbruhu kmečkega upora na Tolminskem puntarji oblegali devinski grad. V teku stoletij je več devinskih gosposkih rodbin izumrlo. V drugi polovici prejšnjega stoletja je prevzela devinski grad knežja rodbina Thurn und Taxis, ki je prišla s Češkega. Za časa fašizma so jo poitalijančili v della Torre e Tasso. Na sliki: spomenik na devinskem trgu v spomin na kmečki punt.

11. DEVIN — V prvi svetovni vojni je bil Devin skoraj tri leta sredi vojne vihre. Topovsko obstreljevanje je vas in grad hudo poškodovalo. Vaščane so zaradi varnosti izselili daleč od fronte. Po končani vojni so grad in vaško jedro obnovili. Na sliki: središče vasi danes.

13. DEVIN — Tudi druga svetovna vojna je Devince precej prizadela. 27. februarja 1944 je nemška vojska nasilno zbrala na vaškem trgu vse moške od 16. do 65. leta starosti in jih večji del odgnala v Nemčijo. Tam so jih na Bavarskem »prodajali« kmetom in tovarnarjem. Več mladih fantov pa je padlo na raznih bojiščih. Na sliki: spominska plošča na devinskem trgu.

15. DEVIN — Po drugi svetovni vojni je več let bival v devinskem gradu poveljnik angloameriške vojske. Po odhodu zaveznikov se je princ Rajmund vrnil v grad. Leta 1982 je postal Devin sedež enega izmed zavodov združenega sveta. Za to priložnost je pokojni princ Rajmund dal zavodu na razpolago del grajskih prostorov. Na sliki: Zavod združenega sveta, kjer se šola mladina iz celega sveta.

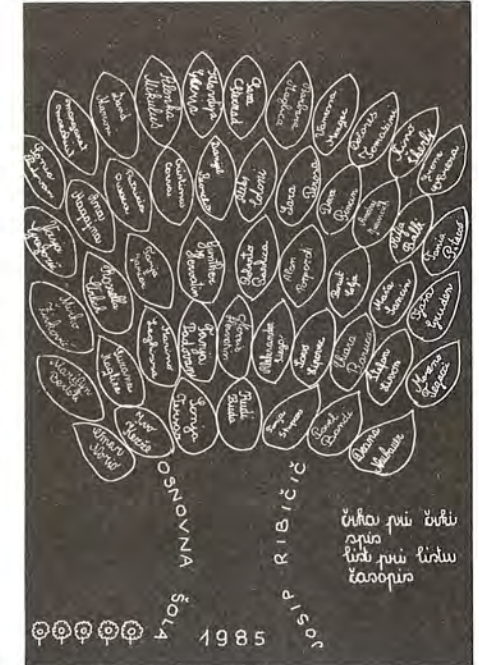
Lojze Abram

Srečanja, obiski, priložnostni reviji

DVE LEPI REVIJI

Lanska 40. obletnica povojne obnovitve slovenskih šol je bila priložnost za razne prireditve, proslave in priložnostne izdaje. Učenci in učenke osnovnih šol v Bazovici in pri Sv. Jakobu so to, za nas Slovence v zamejstvu važno obletnico, počastili s pripravo in izdajo dveh ličnih, bogatih in zanimivih brošur, ki so ju seveda sami napisali, ilustrirali in uredili.

Učenci osnovne šole »Primož Trubar« v Bazovici so s pomočjo učiteljic izdali publikacijo z naslovom »Bazovica skozi čas«, v kateri podrobno in pestro opisujejo znamenitosti svoje vasi, njeno zgodovino, prebivalce, sta-

ra poslopja, starodavne običaje in bazoviške šege ter razne zgodbe po pripovedovanju starih vaščanov. V ganljivih spisih opisujejo najbolj pretresljive dogodke iz polpretekle zgodovine, o najhujših dneh, ko je Bazovica postala simbol trpljenja slovenskega ljudstva pod fašističnim zatiranjem. Ne manjka spisov, v katerih bazoviški šolarji neposredno pripovedujejo o svoji šoli, o življenju v njej in o velikem slavlju ob poimenovanju šole po prosvetljenem začetniku slovenskega slovstva Primožu Trubarju.

Natrpna z zanimivimi sestavki o šolstvu pri Sv. Jakobu nekoč in danes je tudi lepa revija, ki so jo ob isti priložnosti izdali učenci o-

snovne šole »Josip Ribičič« pri Sv. Jakobu. Bralca kar prevzame prebiranje zanimivih, veselih in žalostnih pričevanj o nekdanji Ciril-Methodovi šoli pri Sv. Jakobu, ki jih, po pripovedovanju tedanjih učencev, sedaj babic in dedov, opisujejo današnji šolarji. Prvi del zajetne publikacije je posvečen prav tem spominom, v drugem delu pa se učenci razpisujejo o sedanjih doživetjih in izkušnjah šolskega vsakdana, ki so sami po sebi, v pristnosti in neposrednosti, pravo ogledalo otroške duše.

Pri listanju obeh bogato ilustriranih revij se bralec kar vživi v ta prečudovit otroški svet, v katerem prevladujeta domišljija in brezskrbnost. Le škoda, da sta reviji priložnostni in da ni še več takih.

Z IZLETOM SO PROSLAVILI RIBIČIČEVO STOLETNICO ROJSTVA

Učenci in učenske slovenske osnovne šole »Josip Ribičič« pri Sv. Jakobu, edine šole v slovenskem kulturnem prostoru, ki je poimenovana po mladinskem pisatelju, so stoletnico Ribičičevega rojstva počastili na izviren način. Odpotovali so na izlet v Ljubljano in si ogledali razstavo o življenju in delu pisatelja Ribičiča, ki je do leta 1925 poučeval na Ciril-Methodovi šoli pri Sv. Jakobu v Trstu.

Na pot so se šolarji v spremstvu učiteljic in staršev podali v nedeljo, 23. novembra. Le škoda, da jih je ves dan močil dež. V Siški so tržaške osnovnošolce sprejeli predstavniki Zveze prijateljev mladine, ki so vso družino pospremili na ogled Ribičičeve razstave v

bližnjo Vodnikovo hišo. Tam so si naši učenci ogledali Ribičičeva dela, rokopise in knjige njegovih mladinskih povesti ter izvode prvega tržaškega lista za mladino »Novi rod«, ki ga je pisatelj urejeval v Trstu.

Po kosilu so se šolarji in učiteljice odpeljali v Bistro pri Vrhniki, kjer so si ogledali Tehnični muzej Slovenije. Tam je razstavljenih toliko zanimivosti, da obiskovalcem ni bilo dolgočas. Le škoda, da niso videli starih avtomobilov, ker oddelek prenavljajo.

Srečni, zadovoljni in polni novih vtisov z ogleda razstave in muzeja so se v večernih urah vrnili domov.

OGLED RAZSTAVE V MIRAMARU

Rojanski učenci so si nekega dopoldneva v Miramaru ogledali zanimivo in poučno razstavo o nadvojvodi Maksimilijanu. Vsi so si edi-

ni, da je bila razstava vredna ogleda. Pozorno so sledili izvajanju vodiča, ki jim je ob vsakem predmetu, dokumentu, sliki ali zemljevidu, razlagal pomen in povezanost z Maksimilijanovo osebnostjo. Najbolj so učence očarala oblačila in bojno orožje iz Maksimilijanovega mehiškega obdobja ter pretresljive slike zadnjih trenutkov življenja mehiškega cesarja.

Šolarji so se tako vživeli v davno dogajanje na Dunaju, na potovanjih v daljne dežele, v Miramaru in Mehiki, da so v svoji domišljiji doživeli tiste zgodovinske trenutke, ki so se prepletali med Trstom in Mehiko, da jim je življenje in delo nadvojvode Maksimilijana ostalo neizbrisno v spominu. Obisk razstave je zato

bolj zalegel kot deset ur učenja zgodovine v šolskih klopeh.

SREČANJE S PESNIKOM NIKOM GRAFENAUERJEM

Knjiga je dragoceno in trajno darilo. Kaj je torej lepšega, če ti Miklavž prinese lepo knjigo, predvsem pa če je Miklavž sam mladinski pesnik Niko Grafenauer, ki si, kot je sam povedal, lasti pravico, da zamenja dobrosrčnega starčka, ker se sam tudi piše Nikolaj in je prišel na svet na sam Miklavžev predvečer.

Pobuda Tržaške knjigarne, da priredi Miklavžev dan s pesnikom Grafenauerjem za slovenske šolarje, je uspela proti vsem pričakovanjem. Kar 140 šolarjev iz desetih mestnih in okoliških osnovnih šol se je 4. decembra stiskalo v tesnem prostoru galerije in odprtih ust poslušalo pesnika Nika Grafenauerja, ki jim je

pripovedoval razne zgodbe in prebiral hudo-mušne pesmičice iz svojih zbirk. Otrokom je pesnik Niko prinesel svoji dve najnovejši pesniški zbirki »Lokomotiva lokomotiva« in »Abeceda na polju in v gozdu«, po katerih so željno segali mladi bralci. Seveda so mnogi izkoristili priložnost in prosili avtorja za podpis.

Zdravko Omerza

Ilustr. Marjeta Cvetko

Otroka sta se izgubila

Cenček in Mimica sta se igrala na igrišču. Zagledala sta lepega metulja. Stekla sta za njim. Hotela sta ga ujeti. Toda metuljček je bil zelo uren in jima je ušel. Usedel se je na cvetico blizu Cenčka, ki je hitro iztegnil roko. Že je mislil, da ima metuljčka, toda ta mu je

zopet ušel. Ta igra se je nadaljevala. Cenček in Mimica sta se oddaljevala od svojega doma in igrišča. A metuljčka nista in nista mogla ujeti.

Nazadnje sta se naveličala tega neuspešnega lova. Hotela sta domov, toda nista vedela, kje sta, niti kam naj gresta. Izgubila sta se in Mimica je bridko zajokala.

Tedaj sta zaslišala ropot avtomobilov, ki so vozili po cesti nedaleč od njiju. Šla sta do nje in sedla na obcestni kamen.

Mnogo avtomobilov je peljalo mimo njiju, toda nobeden ni ustavil. Končno je pripeljal velik tovornjak. Njegov šofer je poznal otroka in ju odpeljal domov.

Lojze Abram

Pobuda »Podarim - dobim«

Za uspehe slovenskih smučarjev

Podarim, dobim. Torej, dam in za to nekaj dobim. Kaj dam? Denar za razglednico. Kaj dobim? Lahko tudi bogato nagrado, seveda če mi bo sreča mila in bom izžreban.

Ali ste prebrali, kar sem napisal v prejšnji številki Galeba o srečanju s slovenskimi vrhunskimi smučarji, ki so se za nastopajočo sezono pripravljali na Stelviu?

Vprašali boste, kakšno zvezo ima tisto srečanje z besedičenjem v prvem odstavku. Preprosto! Zadnjič sem vam povedal, da so treningi in nastopi na mednarodnih smučarskih tekmovanjih zelo draga zadeva, in omenil, da je lani v Sloveniji uspela zamisel pod geslom »Podarim - dobim« o prodaji razglednic s podobami smučarskih reprezentantov. Smučarski navdušenci so razglednice kupovali, zbrana sredstva pa so šla za potrebe reprezentance, za boljše dosežke in zmage. Kupci razglednic pa so na žrebanju dobili nagrade. Na koncu sem še namignil, da bi lahko tudi mi, mladi ljubitelji smučarskega športa in navijači Petroviča, Križaja, Čizmana, Benedika, Svetove in drugih skromno pripomogli k njihovim uspehom.

K pobudi »Podarim - dobim« je zato pristopila Mladinska revija Galeb tudi z namenom, da med svojimi naročniki in bralci širi zanimanje za smučarski šport.

Naj vam obrazložim. Razglednica »Podarim - dobim« je sestavljena iz dveh kartončkov. Na zgornjem, ki ostane lastniku, je podoba slovenskega smučarja, spodnji kartonček - vpra-

šalnik pa je veljaven za žrebanje velikih nagrad. Treba ga je odrgati, izpolniti z osebni podatki, nalepiti nanj znamko za 500 lir in vreči v poštni nabiralnik. Naslov prejemnika je že natiskan, spodaj je treba pripisati le »Slovenija - Jugoslavija«. Če izpolnjeni kartonček oddate na pošti kjerkoli v Sloveniji, ni treba niti znamke.

Na kartončku - vprašalniku, ki ga vidite na sliki, je treba odgovoriti na šest lahkih vprašanj (dovolj je narediti križce). Pravilnih odgovorov tu ne bom navajal. Če ste pozorno prebrali članek o srečanju na Stelviu v prejšnji številki, že veste, kdo je v minuli sezoni osvojil svetovni pokal v slalomu in kje bo prihodnje leto svetovno prvenstvo v alpskem smučanju. Ostale pravilne odgovore poiščite v rubriki »Urednikova beležnica«.

Pravilno izpolnjen vprašalnik pride dvakrat v poštev za žrebanje, prvič v tekočem žrebanju (datum je naveden), za katerega je prispel, potem še v končnem žrebanju konec marca 1987. Izidi žrebanj bodo objavljeni v ljubljanskih ča-

Izpolnite vprašalniki in ga (prez. znamke) vrzite v nabiralnik!

Ime _____
 Priimek _____
 Ulica _____

Kraj _____

Vprašanje za prvi žrebanje - 8. 1. 1987
 1. Kateri jugoslovanski alpski smučar je v sezoni 1985/86 osvojil prvo mesto v slalomski kategoriji svetovnega pokala?
 Mik Petrovič Bojan Križaj

Vprašanje za drugo žrebanje - 10. 1. 1987
 2. Katere smučarske središče bi leta 1987 pizorišče svetovnega prvenstva v alpskem smučanju?
 Kranjska gora Grans Montane

Vprašanje za tretje žrebanje - 1. 2. 1987
 3. Katero je ime najboljšemu jugoslovanskemu smučarskemu skakalcu zadnjega obdobja litari?
 Osk Primož

Vprašanje za četrti žrebanje - 15. 2. 1987
 4. Katere jugoslovanske alpske smučarke je prvi osvojila v tekmi za svetovni pokal?
 Anja Zavadlav Marija Svet

Vprašanje za peto žrebanje - 1. 3. 1987
 5. Katero odgoje je najdaljša letalska proga za noške na svetovnih prvenstvih v nordijskem smučanju?
 100 km 50 km

Vprašanje za šestko žrebanje - 22. 3. 1987
 6. Kdaj so smučarski skakalci v naši državi prvič presegli znamko 100 m?
 1926 1966. Privedite pravo odgovor!

POŠTNIHO
 PODARI
 PTT

Jugoslovanski
 smučarski sklad
 Poštni predal 600
 61000 Ljubljana

sopisih. Nagrade so zelo bogate: avtomobili, stanovanjske priklolece, jadrnalne deske, gospodinjski stroji, smuči in celo jadrnalno letalo in montažna hiša. Torej, »Podarim - dobim«.

Zato da »podarite«, morate seveda razglednico kupiti. Vsaka stane 1500 lir in jih lahko

dobite na uredništvu Galeba. Na voljo so tudi v Tržaški knjigarni.

Pričakujem, da boste ljubitelji smučarskega športa pristopili k pobudi in si razglednico nabavili.

Potem pa, vso srečo!

Mario Šušteršič
 Ilustr. Liana Drašček

IGRE NA SNEGU

Zima je tu in z njo sneg.

In prav o snegu bomo spregovorili, oziroma o sproščenih igrah in gibanju v zimskem času. Pozimi smo pač primorani preživeti dalj časa v zaprtih prostorih, zato se nam zahoče razvedrila in svežega zraka. Kaj pa je najlepše, kot so igre na snegu, da se razigramo, sprostimo in zabavamo. Glavno je, da ne prečepimo preveč časa v sobah in da se gibljemo, seveda na primeren prostorih, zasneženih travnikih ali smučiščih. Pretiravati pa ne smemo. Če smo utrujeni ali prezeblji, je najbolje, da se vrnemo v toplo sobo, se po možnosti preoblečemo in popijemo vroč čaj. Za igre na snegu je seveda potrebna primerna obleka, da nas ne bo preveč zazebljo, ko se bomo podili za snežinkami, stresali sneg z drevja, se v njem valjali, delali snežake ali ciljali vanje s sneženimi kepami.

Eno najbolj priljubljenih razvedril na snegu je smučanje, ki nam prinaša največ zabave. Kdaj naj bi predšolski otroci prvič pripeli smučke na noge, je stvar posameznika. Važno je, da vas starši začnejo spodbujati tedaj, ko opazijo, da vas smučanje priteguje. Prve stopinje, oziroma vaje na smučeh so lahko zelo težavne, zato velja priporočilo, da se najmlajši začetniki začnete spuščati brez palic na blagih vzpetinah. Postaviti si morate določen cilj, do katerega boste prismočali. Že res, da boste v začetku komaj stopicali, če pa boste vztrajali, boste kmalu obvladali kratke spuste.

Navaditi se morate zapenjati in odpenjati smučiči, v primeru padca pa si pomagati in se dvigati z rokami, da vam starši ne bodo stalno hoteli na pomoč. Ko bo šlo nekoliko bolje, naj vam postavijo most iz palic, da boste skozenj presmučali v počepu, ali pa slalomka vratca, v katera boste zapeljali stoje. Ne bomo tu naštevali raznih vaj, ki jih lahko izvajate na snegu, kot recimo pobiranje in odlaganje raznih predmetov na obeh straneh smučine. To boste že sami opravili. Važno je, da si utrdite ravnovesje in potem bo šlo kar samo. Spočetka se vam bodo zdele vaje dolgočasne, a bodite prepričani, da vam bodo koristile. Smučanje bo potem postalo enkratna zabava.

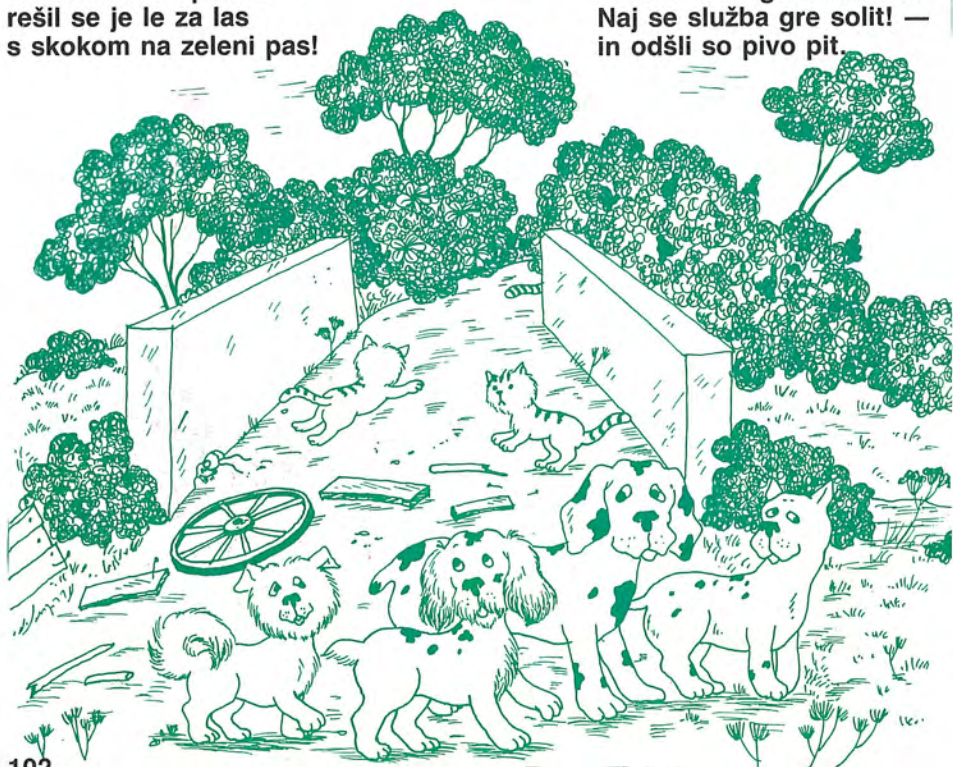

Kajetan Kovič
Ilustr. Marjeta Cvetko

Kočija

Štiri urne bele miške
in za njimi tudi mačke
in za njimi štirje psi —
vsi na uzdi in v komatih,
s podkovanimi podplati
se po ulicah podijo
in prevažajo kočijo.

Strašno zmedo so storili.
Skozi rdečo luč vozili,
prevrnili policaja,
povozili dva tramvaja,
bolhi eno nogo strli
in še slona bi podrli —
rešil se je le za las
s skokom na zeleni pas!

Berta Golob

Ne morem vam povedati imena

Spočela ga je v travi in rodila v gozdu kot žival. Nato so jo slaboumno zaprli med štiri stene.

Dete je raslo.

Otrok se je zaljubil v živali.

Našel je krušno mater. To je bilo v hribovitem bovškem svetu, kjer se stikajo sončne in senčne rebri. Tam mu je bilo dobro...

...dokler ni umrla hraniteljica, drobna razorana žena.

Potem se je odprla cesta. kam?

V srcu se je prebujal klic po materi. Rekli so mu, da je umrla. Brez nje je živel nemirno, nepotešeno življenje.

Nekoč so mu obzirno povedali, kam naj gre.

Šel je in se vrnil.

Od takrat ima motne oči, kadar kdo govori o materi. Resnično ljubi samo naravo. Trave in bilke v vetru so njegov svet. V živalih išče dušo. Njegova dota je navezanost na šume in komaj opazne trepete. Ne sprašujte ga, kje je njegov dom. On doma nima. Živi kar takó. Vprašajte ga kaj o — močerad. Uročil vas bo, tako nežno bo govoril o lazni zemlje. Ne sprašujte ga o materi. Ne ranite mu srca.

Devan Cesar

Računalniška grafika

Tokrat se bomo v naši računalniški rubriki posvetili grafiki, to je risanju različnih figur in likov z našim računalnikom. Prav na tem področju je razlika med posameznimi računalniki največja. Nekateri razpolagajo s posameznimi ukazi, kot so na primer PLOT, DRAW, CIRCLE in podobni, drugi pa teh ukazov nimajo in je zato risanje mnogo težje. Obravnavali bomo ukaze, ki jih imamo na računalniku SPECTRUM.

Ukaz PLOT je najosnovnejši grafični ukaz. PLOT premakne naš »svinčnik« na določen položaj na ekranu in tam nariše točko, oziroma piko. Seveda moramo računalniku pojasniti, v katerem položaju želimo piko. To storimo tako, da za ukazom PLOT zapišemo še dve številki, koordinati točke. Če želimo, lahko s tem ukazom risemo cele figure, vendar bi to bilo dolgočasno in zamudno, saj bi morali označiti vsako točko posebej. Mnogo enostavnejše je, če lahko računalniku naročimo, naj nariše črto. To lahko storimo z ukazom DRAW.

DRAW v angleščini pomeni risati, to pa je tudi namen tega ukaza. Seveda moramo tudi v tem primeru, ko narišemo črto, pojasniti njeno dolžino in smer. Tako ukazu dodamo še dve številki, ki natančno določita, za koliko točk je konec črte oddaljen od začetka v vodoravni in navpični smeri. Razlaga lahko izgleda kar zapletena, zato si oglejmo praktični primer.

Če želimo narisati črto od točke 10,10 do točke 50,70 bomo napisali naslednji program:

```
10 PLOT 10,10
20 DRAW 40,60
```

```
10 PLOT 50,70
20 DRAW -40,-60
```

Program lahko napišemo na oba načina in dobili bomo isti rezultat. V prvem primeru se najprej pomaknemo v točko 10,10 in nato narišemo

črto, ki je v vodoravni smeri dolga 40 točk, v navpični pa 60. V drugem primeru pa se najprej pomaknemo v točko 50,70, nato pa narišemo črto v obratni smeri. Z obema ukazoma, ki smo ju sedaj spoznali, lahko že rišemo tudi popolnejše figure. Narišimo na primer kvadrat s stranico dolgo 50 točk:

```
10 PLOT 10,10
20 DRAW 50,0
30 DRAW 0,50
40 DRAW -50,0
50 DRAW 0,-50
```

S prvo vrstico se najprej pomaknemo na točko 10,10, kjer bo ležal levi spodnji kot našega kvadrata. V naslednjih vrsticah nato rišemo njegove stranice, najprej v desno, nato navzgor, v levo in nazadnje navzdol. Program je zelo enostaven, lahko pa ga je tudi spremeniti tako, da bo risal kvadrate različne velikosti v različnih položajih na ekranu.

Oglejmo si sedaj še en zanimiv ukaz, ki je namenjen izključno risanju krogov. Njegovo ime je CIRCLE, dodati pa mu moramo še tri podatke: koordinati središča željenega kroga in njegov polmer. Uporaba tega ukaza je zelo enostavna, zato si kar sestavimo zanimiv program.

```
10 FOR I = 1 TO 50 STEP 2
20 CIRCLE I,I,I
30 NEXT I
```

Kdo bi znal razložiti to, kar se pojavi na ekranu? Poskusite še vi napisati podoben program, ki naj riše vedno večje kroge, vendar vse s središčem na sredi ekranu.

Videli smo nekaj grafičnih ukazov, s katerimi lahko, če smo dovolj spretni, marsikaj narišemo. Ker se že bližajo zimske počitnice, si kar narišite sneženega moža in kup daril.

Marij Čuk

Knjiga je najlepše darilo

Čas praznikov, čas veselja, čas novih želja in pričakovanj. Vse to se združuje proti koncu decembra in v začetku januarja, prazničnemu razpoloženju pa pridajo svoj lonček še počitnice na šolah, kar je seveda najvažnejše. In tako bomo v nekaj dneh pozabili na vse težave, ki so nas pestile v tem letu (takih težav in katastrof ni bilo malo) ter celo pozabili, da bomo prav kmalu starejši za dvanajst mesecev...

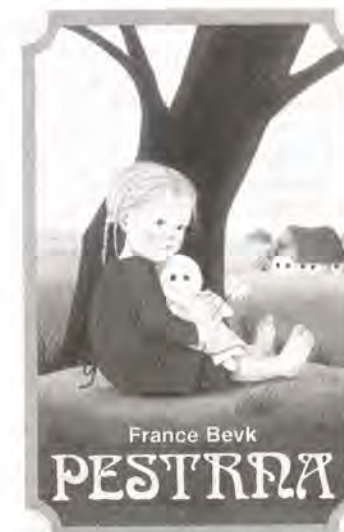
Skratka, vse je podrejeno praznikom in počitnicam, le želodčki bodo morali najbrž delati v nadurah, saj bodo preobloženi s slaščicami in vsakršnimi drugačnimi dobrotami. Menim, da prav gotovo ni to pravo mesto, da bi ponujal vsem mladim bistrim glavam dodatno delo - branje knjig.

Pa vendar - če že ne za branje v norem božičnem in novoletnem času, pa naj bo knjiga kljub vsemu prisotna, in to kot darilo. Veliko je namreč takih, ki si ob prelomu starega leta v novo izmenjajo darila, in eno takih naj bo prav knjiga. Zato na tem mestu tokrat ne bi svetoval kakega specifičnega naslova, saj boste dovolili izjemo. Predlagam pa, da stopite v našo knjigarno in si na policah izberete primerno branje za vas in vaše bližnje. Ne mislite si, da je knjiga manj vredna kot recimo ura, uhani, igrače, obleke itd. Velikokrat je prav knjiga najlepše darilo: nikoli ni zastarela, nikoli donošena, vedno živa in sveža. Danes pa so knjige že tako »razvajene«, da se ponujajo v vsakovrstnih opremljenih, pravi igri barv in fantazije, tako da jih lahko »uporabljamo« še kot okrasni predmet v stanovanjih.

Prej sem omenil, da bom tokrat izjemoma spregovoril o knjigi nasplošno. A kaj, pravkar sem na mizi zagledal dve lepi, čeprav čisto drugačni stvarci. Ena prihaja iz Beneške Slovenije in nadaljuje tisto serijo knjižic, o katerih sem spregovoril že v lanskem šolskem letu. Tudi ta knjižica prinaša pravo ljudsko zgodbo iz Benečije, kar dokazuje trmasto vztrajanje Slovencev na tistih tleh.

Druga stvar pa je kaset. Tako, da bi se ne preveč utrudili ob branju, prisluhnite pravljici iz kasetofona. No, vidite, koliko možnosti daje knjiga! Lahko je prenešena na trak in kar sama spregovori.

IZLET V LJUBLJANO

V nedeljo, 23. novembra, smo se odpeljali na izlet v Ljubljano. V Siški smo si v Vodnikovi hiši ogledali razstavo, ki je bila posvečena mladinskemu pisatelju Josipu Ribičiču ob stoletnici njegovega rojstva. Tako smo počastili to obletnico pisatelja Ribičiča, po katerem je poimenovana edino naša šola.

Na izlet je šla tudi teta Ivanka. Mejo smo prestopili pri Lipici. Ob izstopu avtoceste smo dolgo čakali na avtobus z učenci in učiteljicami. Potem smo se peljali proti hotelu Ilirija, kjer so nas čakali predstavniki Zveze prijateljev mladine iz Ljubljane. Deževalo je. Napotili smo se proti Vodnikovi rojstni hiši in med potjo nam je predstavnik Zveze prijateljev mladine pokazal šolo imenovano po Rihardu Jakopiču.

V Vodnikovi hiši smo si ogledali knjižnico in čitalnico. V prvem nadstropju je bila razstava knjig Josipa Ribičiča. Med knjigami je bila tudi tista, ki sem jo dva dni prej prebrala do konca. Videla sem tudi prve izvode knjig, ki jih je Ribičič napisal. Po ogledu razstave smo šli na kosilo. Po kosilu sta me oče in mama peljala k babici, ostali pa so šli na ogled Ljubljane. Pri babici sem si izmerila temperaturo. Nisem imela dosti vročine in babica mi je skuhalo čaj. Kasneje smo se odpeljali v Bistro do Tehničnega muzeja. Tam pa je očka obvestil ostale, da se ne počutim dobro in da se zato vračam v Trst. Doma je očka ugotovil, da imam vneto grlo in zato naslednji dan nisem šla v šolo.

Tjaša Gruden
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

POUČNI OGLED

Učenci in učiteljice osnovne šole »PINKO TOMAŽIČ« smo si ogledali mlekarne na Repentabru, kjer izdelujejo sir Tabor. Ponudili so nam tudi malo sira, da smo ga pokusili. Pokazali so nam prostor, kjer sir izdelujejo, ga močijo v slani vodi in

ga potem sušijo približno 20 dni. Stiskali so sir, da je iztekla vsa voda. Potem so ga vzeli iz velike bakrene posode in ga dali sušit.

Delovodja nam je povedal, da je mlekarne združena last. Člani zadruga, ki jih je približno sto, dajejo mleko v mlekarne, kjer izdelujejo sir in druge mlečne izdelke. V mlekarne smo bili dosti časa, da smo lahko videli, kako iz mleka nastane sir. Tudi na tem poučnem ogledu smo se naučili nekaj novega.

Fabio Del Coco
4. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

IZLET V PERČEDOL

Učenci trebenske šole smo šli v spremstvu učiteljic na izlet v Perčedol. Najprej smo se ustavili na cesti in si pozorno ogledali table, ki opozarjajo obiskovalce, da je to področje zaščiten. Če stražniki dobijo tistega, ki prekrši pravila, ga kaznujejo z globo od 20 do 200 tisoč lir.

Šli smo po strmi cesti do jezera in začeli tekati naokoli. Voda je bila blatna, na gladini pa je bilo polno listov lokvanja. Blizu vrbe žalujke so plavale rdeče in oranžne ribe. Potem smo se še sprehodili in se ozirali v vrhove visokih in vitkih dreves, ki so se dvigali nad nami. Pri jezeru smo se še ustavili, da smo pomalicali, potem pa smo nadaljevali pot do kraške mlekarne na Repentabru.

Sandi Calzi
4. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

V PERČEDOLU

Skupina učencev smo hodili po cesti, ki pelje na Repentabor, kjer je bilo precej prometa. Avtomobili so naglo vozili v obe smeri in učiteljica nas je stalno opominjala, naj hodimo na robu ceste. Potem smo zavili v gozdček, na stezo, ki pelje do jezera.

Giulia Sadlowski
1. r. OŠ »J. Ribičič« - Sv. Jakob

Mitja Štefančič
1. r. OŠ »Mitja Ribičič« - Sv. Jakob

V jezeru rastejo kalužnice, opazili pa smo tudi žabe in rdeče ribe. Ob jezeru je tudi vrba žalujka. Najprej smo tekali okoli jezera, potem pa smo se zbrali, da nas je učiteljica slikala.

Prvič sem bil v perčedolu. Sedaj poznam še en delček našega Krasa.

Robert Čuk
4. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

RADIO OPČINE

Radio Opčine je zasebna radijska postaja. V šoli smo sklenili, da si jo bomo ogledali. Ko smo prišli, nas je gospa Malalan vljudno sprejela in pospremila v studio, ki je v kleti. Stopili smo v večnamenski prostor, kjer je bila peč, na steni pa so visele nagačene živali. Od tam smo prišli v studio: dva prostora sta namenjena za snemanje, eden pa za tehniko. Tu je mnogo aparatov, mikrofонов, plošč in kaset. Stene, okna in vrata so prevlečena s penasto gumo, da se ne slišijo zvoki, šumi in ropoti. V sobi je za tehniko bila gospa Alenka in je pripravljala vse potrebno za snemanje. Gospa Roža nas je sprejela v studiu, kjer smo snemali našo oddajo.

Povedala nam je, da gre oddaja »v živo«, to pomeni, da nas poslušalci v tistem trenutku poslušajo po radiu. Zato nas je prosila, naj bomo tihi. Prižgala se je rdeča lučka. Pripravili smo se in gospa Alenka nam je dala znak. Začeli smo z recitalom in petjem. Ker smo bili prvič v radijskem studiu, nismo bili preveč sproščeni niti zgovorni. Upamo, da so nas poslušalci razumeli, saj je bil ta naš prvi stik z mikrofoni.

Po končani oddaji smo bili prav pošteno potni, ker smo bili tako napeti in ker je bilo v sobi precej toplo. Po oddaji sta nam gospa Roža in gospa Alenka pokazali vse naprave. Gospod Malalan pa nam je povedal, kako je ustanovil radijsko postajo. Z njim smo se tudi slikali.

Naslednji dan smo poslušali v šoli posnetek naše oddaje. Zdelo se nam je drugačna kot »v živo«.

Sabrina Čuk
5. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

Dva daljša spisa o obisku in snemanju na radiu Opčine sta poslala tudi Aljoša Kralj in Manuela Carli. Oba podrobno opisujeta zanimivosti, ki sta jih videla v prostorih zasebne radijske postaje, in veliko vznemirjenost, ki se ju je polotila, in seveda tudi druge sošolce, ki so z recitacijami in petjem sodelovali v živi oddaji.

40-LETNICA POSTAVITVE SPOMENIKA

Nedeljsko popoldne je bilo sončno, a mrzlo. Kljub temu je privabilo mnogo ljudi v Trebče na proslavo 40-letnice postavitve spomenika.

Svečanost se je pričela s sprevedom od Ljudskega doma do spomenika. Vsi udeleženci so se postavili okrog spomenika sredi trga. Ko je godba zaigrala zadnjo skladbo, je vaščan Lucijan Malalan pozdravil vse prisotne. Pri tem se je obrnil na vse mlade z besedami: Varujte, spoštujte in negujte ta naš spomenik in njegovo okolje in ne dopustite nikoli in nikomur, da bi ga oskrnil ali poškodoval.

Sledila je enominutna zbranstvo, nakar smo ob vznožje spomenika položili vence in šop rdečih nageljnov. V kulturnem sporedu smo nastopili učenci in bivši učenci šole v Trebčah, pevski zbor Primorec - Tabor in igralec Jožko Lukeš. Podali smo recital, ki je obsegal več pesmi in pismo Pinka Tomažiča. Všeč nam je bilo, kako je igralec Jožko Lukeš podal partizanske pesmi. Nastopili so tudi naši gostje iz Prestranka z recitalom in petjem. Mlada vaščanka Liza Čuk je nato v svojem govoru podala sliko Trebč proti fašizmu.

Po proslavi smo se vrnili v Ljudski dom, kjer smo se okrepčali s partizanskim golažem, slaščicami in pijačo. Zabavali smo se potem z našimi prijatelji iz Prestranka. Pokazali smo jim šolo in vas. Nedeljska svečanost je lepo uspela. Zadovoljni smo, da smo tudi mi prispevali svoj delež.

Učenci in učenke
5. r. OŠ »P. Tomažič«
TREBČE

SPOMIN NA RAJNE

Novembra je dan mrtvih. Na ta dan se, poleg domačih rajnih, spominjamo tudi padlih partizanov. Njim v spomin se vrstijo razna spominska slavja in polaganja vencev k spomenikom.

31. oktobra smo učenci devinske šole šli k spomeniku padlim partizanom v Prečniku. Spomenik ne stoji na sredi vasi, ampak med Doljnim in Zgornjim Prečnikom. Spomenik je lepo okrašen, zvečer pa lepo osvetljen. Zraven spomenika stoji star vodnjak iz leta 1866. Pred spome-

nik smo položili cvetice in prižgali svečke. Recitirali smo nekaj pesmic. Učiteljica Irma nam je razložila, kako so postavili spomenik, na katerem ni imen padlih junakov, ker so nekateri pomrli v taboriščih in v Rižarni. Mi se zavedamo, da so naši predniki mnogo trpeli in prelili mnogo krvi za svobodo slovenskega naroda. Zato je prav, da se jih spomnimo vsaj enkrat na leto.

Na dan mrtvih je na vseh pokopališčih mnogo ljudi. Krasijo grobove, molijo in se tako spominjajo svojih rajnih. Grobovi bi morali biti vedno tako lepo urejeni.

Majda Pernarcich
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

DAN MRTVIH

Na dan mrtvih se spominjamo vseh padlih in domačih, ki so umrli.

Naše učiteljice so si domislile, da bi bilo lepo, da bi šli h kakemu spomeniku padlim. In tako je bilo. 31. oktobra smo šli k spomeniku v Prečnik, ki so ga postavili pred dvema letoma.

Na poti nas je pozdravljala jesenska narava z rujem, katerega listje se je prelivalo v stotero rdečih barv, in nekatera že gola drevesa. Končno smo dospeli v Prečnik. Zbrali smo se okrog spomenika iz sivega kraškega marmorja. Na njem piše: Padlim za svobodo in Ai caduti per la liberta.

Okrog spomenika je lepo urejen prostor. Tam stoji tudi star vodnjak. Vsenaokrog rastejo raznobarvne cvetice in majhna drevesa. Zvečer je spomenik razsvetljen. Nedaleč stoji drug spomenik vaščanu, ki so ga ubili Nemci. Otroci smo položili cvetje in prižgali svečke, nato smo recitirali. Sošolci iz 3. razreda so zrecitirali pesem »Rdeči nagelj«, Ivan in Sidonja iz 4. razreda sta povedala pesem »Spomin«, Monika in jaz pa sva zrecitirali pesem Kajetana Koviča »Grob kraj poti«.

1. novembra, na praznik Vseh svetih, smo šli na pokopališče. Počistili in olepšali smo grobove. Na vseh grobovih je bilo polno lepih krizantem in prižganih lučk. Popoldne sta prišla župnika, molila in blagoslovila grobove. Blagoslovila sta tudi tiste zapuščene.

Najlepše cvetje, ki ga lahko poklonimo, in najlepše lučke, ki jih lahko prižgemo v spomin rajnih, pa so naša dobra dela.

Martina Golemac
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

PRI SPOMENIKU

Zadnji dan oktobra smo šli k spomeniku padlim v Prečnik. Spomenik stoji na samem in ga kra-

si velik in lep prostor. Na levi raste bodičast brin, na desni pa na novo zasajena tisa. Od spomenika pelje kamnita stezica do starega vodnjaka v tem skupnem prostoru.

Učenci osnovne šole »Josip Jurčič« smo pri spomeniku počastili spomin padlih. Položili smo cvetje in lučke pred steber iz marmorja. Potem smo recitirali pesem »Rdeči nagelj«. Prebrali smo napis na stebru, ki je na eni polovici gladek. Učiteljica nam je pripovedovala nekaj dogodkov iz druge svetovne vojne. Vsi smo radovedno poslušali in mislili na padle.

Ganjeni in skoraj žalostni smo se vrnili v šolo.
Adrijana Bravin
3. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

MEDVED JURIJ

Star, zaspani medved Jurij
pod kozico si zakuri
potem se v posteljo zakobali
in v hipu spet zaspi.
Kozica počí,
medved skočí
in zatuli: »Jav, jav, jav!
joj, kako bi rad še spal!
a smo zdaj šele septembra,
komaj čakam do novembra.«
V jesenski gozd
medved Jurij odhiti,
da dobi si hrano
in se z njo masti.
Domov on srečen odtacá
topla čaka ga postelja vsa.

Monika Radovič
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

MOJ HRANILNIK

Star sem bil pet let, ko sem dobil prvi hranilnik. Podaril mi ga je stric za rojstni dan. Zelo sem bil vesel tega koristnega darila. Bil sem radoveden, kaj je notri. Skril sem se v sobo in začel odpirati

Fjona Mezgec
1. r. OŠ »J. Ribičič« - Sv. Jakob

hranilnik. Bil je zaklenjen, mama pa je shranila ključ.

Hranilnik je bil sive barve. Imel je obliko kvadrata. Na hranilniku je bil nalepljen prometni znak. Na desni strani je imel ključavnico. Bil sem nestrpen in sem hotel vedeti, koliko denarja je v hranilniku, zato sem mu odžagal ključavnico, da ga ne bom mogel več zakleniti. Preštel sem denar in ga spet shranil v hranilnik. Šele tedaj se mi je posvetilo, da sem ključavnico pokvaril za vedno.

Denis Tinta
5. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

Karin Mezgec
1. r. OŠ »J. Ribičič« - Sv. Jakob

PREDAVANJE O KITAJSKI

Sredi novembra sem prisostvoval zanimivemu predavanju. V Kulturnem domu »Anton Ukmar - Miro« v Domju je Lojze Abram kazal diapozitive o Kitajski. Pripovedoval nam je o zgodovinskih zanimivostih in o kitajskem zidu. Povedal je, da so ga začeli graditi pred več kot dva tisoč leti kot obrambo proti napadom drugih narodov. Pripovedoval je o odkritjih cesarskih grobnic, ki so bile prekrite z velikimi kupi zemlje, da jih je zelo težko najti. V notranjosti teh grobnic so našli mnogo zlata, denarja in dragocenih predmetov. V nekem drugem mestu pa so pri kopanju kanalizacije odkrili ogromno cesarjevo grobnico, v kateri je bilo več sto glinastih kipov vojakov, konjev, vozov in drugih predmetov. Vse te stvari so sedaj v muzejih, kjer si jih lahko ljudje ogledajo.

Hiše in vrtove bogatih mandarinov so obdajali zidovi, na katerih so bili izklesani veliki zmaji. Ti zmaji so mejili posestva raznih mandarinov. Zmaji v kitajskem verovanju prinašajo srečo in podijo zle duhove. Zanimive so tudi stavbe z zavihanimi strehami, ki so pokrite s keramiko. Na

robu strehe so viseli zvonci, ki so opozarjali na potrese.

Kitajska ni razvita. Kitajci nimajo avtomobilov. Vozijo se na kolesih, ki so zanje zelo draga. Polja še danes ročno obdelujejo. Kitajci so dobri kuharji in odlični obrtniki. Jedo s palčkami, zelo radi se slikajo in oblečeni so vsi enako. Lojze Abram nam je povedal, da pripravljajo različne jedi in da zelo cenijo gnila jajca. Imajo pa tudi zelo čudno pisavo.

Upam, da bo Lojze Abram še kdaj prišel v Kulturni dom v Domjo in nam kazal diapozitive s svojih potovanj.

Denis Novato
5. r. COŠ »I. Trinko Zamejski«
RICMANJE

PISMO MIKLAVŽU

Napisala sem pismo Miklavžu v upanju, da mi bo tudi letos kaj prinesel. Priznati moram, da nisem bila najbolj pridna in sem med poukom stalno klepetala z Metko in Valentino. Zaradi tega sem že dobila črno piko. Večkrat je učiteljica Mara poudarjala, da moramo pisati poprave nalog, a je nismo ubogali in poslušali. V pismu Miklavžu sem obljubila, da se bom poboljšala. Miklavž mi je odpustil in mi tudi letos prinesel darila.

Jana Lovriha
4. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

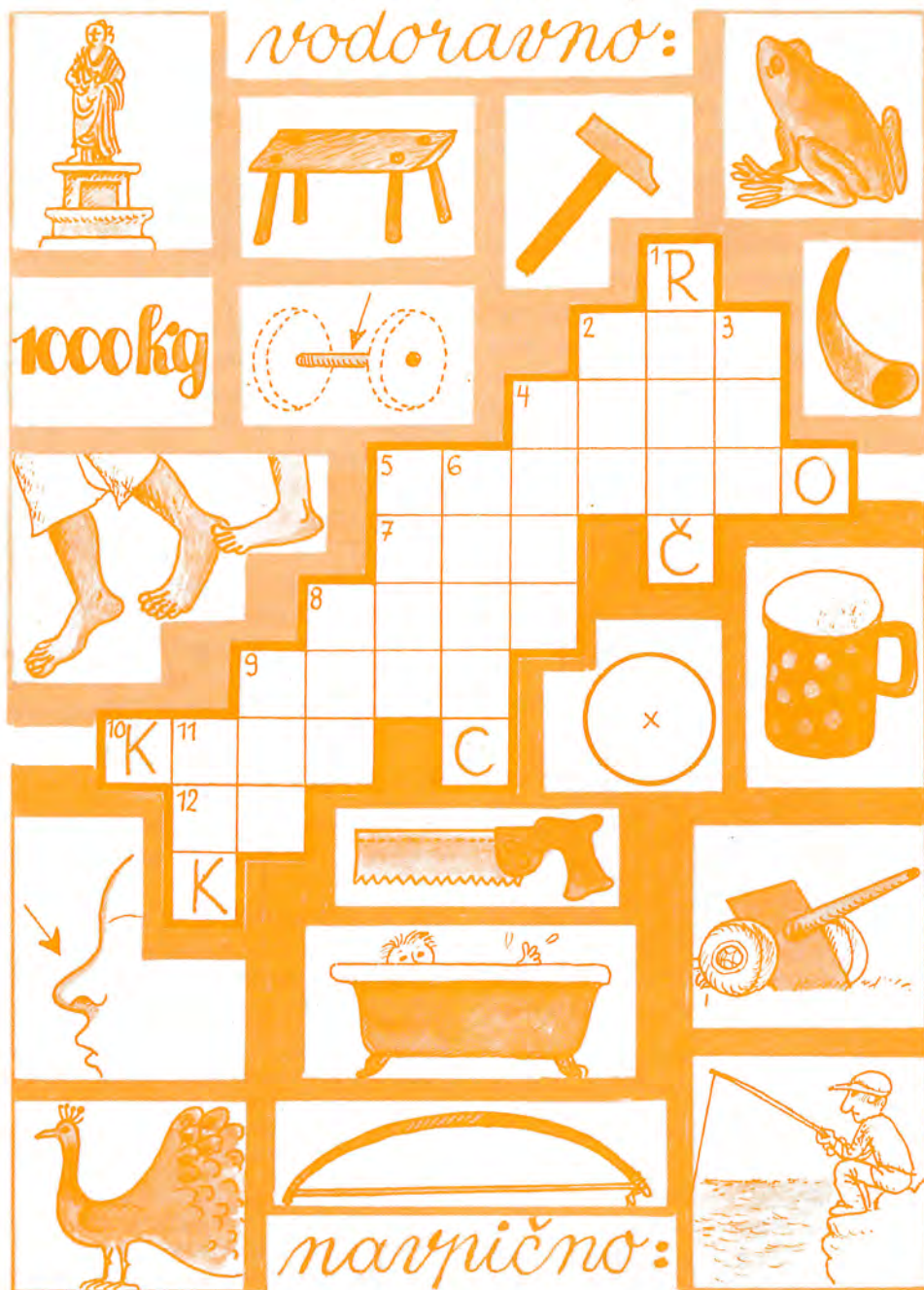
SOBOTNO BRANJE

Vsako soboto preverjamo domače čtivo; o vsaki knjigi, ki jo preberemo, si napišemo nekaj točk v posebni zvezek. V zvezek smo si napisali tudi pravila, kako bomo vsako zgodbo obravnavali. Kadar preverjamo knjigo, moramo najprej napisati ime avtorja. Napišemo potem tri stavke o pisatelju. Potem pogledamo, koliko strani ima knjiga in kdo nastopa v zgodbi. Opisati moramo osebo ali žival. Potem ilustriramo najlepši prizorček v knjigi. Vsak učenec mora prebrati pet knjig, če hoče dobiti bralno značko.

Sedaj berem že peto knjigo: »Kozlovska sodba v Višnji gori«. Rada berem. Iz knjig se marsikaj naučim. Upam, da bom prebrala več knjig, kot je določeno za bralno značko.

Maja Radetič
3. r. OŠ »J. Jurčič«
DEVIN

SLIKOVNA KRIŽANKA

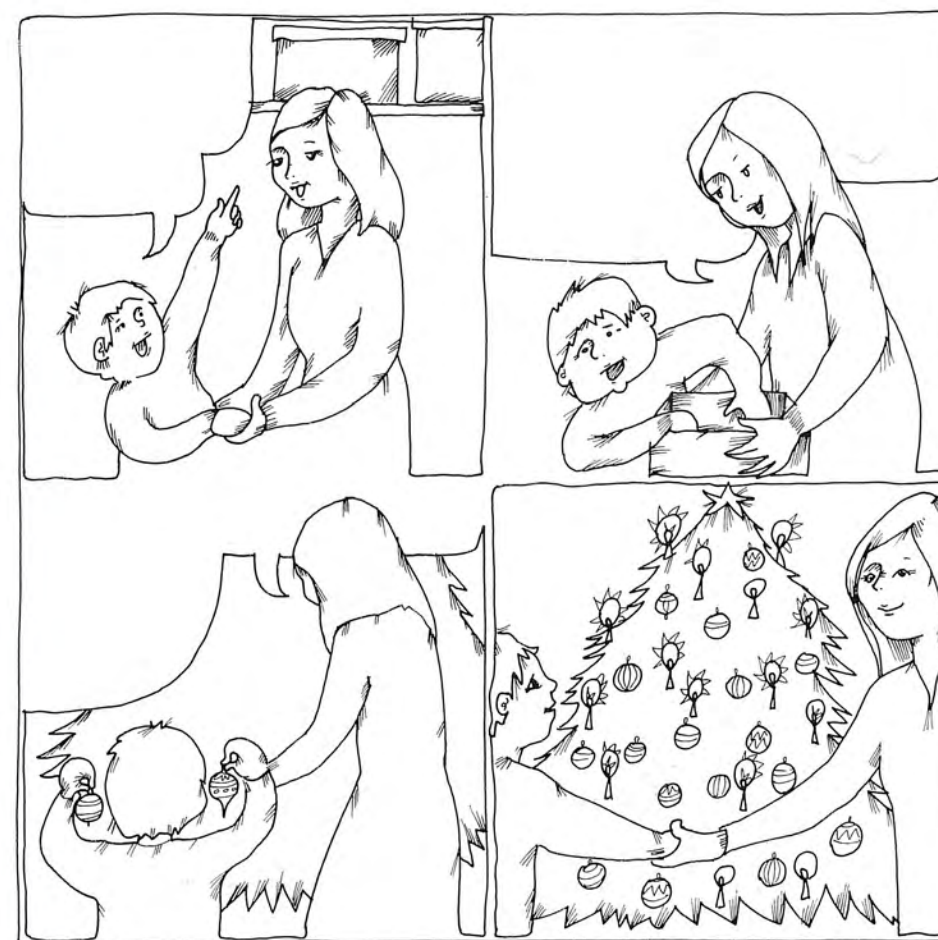
Poišči prave besede za vse, kar je narisano. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

SMREČICA

Vpiši pogovor med Matejem in mamo in potem vse pobarvaj.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

PREMIKALNICA - trije deli telesa so: prst, roka, lice

ŽIVAL V ŽIVALI - (ž)elv(a) - lev.

ŠAHOVSKI KONJIČEK - Bovec, Tolmin.

SLIKOVNA UGANKA - pes, presta - smetnjak, meter - zebra, robec. Ime jesenskega meseca je: september.

SLIKOVNA KRIŽANKA - Vodoravno: 5. gos, 7. lok, 9. žoga, 10. lopar, 13. košara, 14. čop, 17. kotel, 18. dim, 19. las, 20. cepin, 21. bat. **Navpično:** 1. gol, 2. rog, 4. kolo, 5. gora, 8. koš, 9. žaromet, 11. palica, 12. nota, 14. čoln, 15. pes.

REŠITVE SO POSLALI: Roberta Cominotto, Mirna Viola, Robi Corda, 5. r. **COŠ MILJE.** Dagmar De Paolis, Gabrijel Talotti, Maxi Babich, Alessandro Mezzari, Maksi Urlih, David Sancin, Igor Gregori, Francka Milone, Borut Pipan, Luciano Tence, Dejan Dermota, Katica Fischer, Ingemar Petelin, 3., 4. in 5. r. **OŠ »D. Kette«** — **SV. FRANČIŠEK.** Irene Candian, Marinka Kodrič, Zaina Niaz, Sheila Amballa, Silvia Vianello, Heidi Sigoni, Fabio Jurinčič, Erika Oleni, Deborah Oleni, Tina Lompa, Aleksander Moscarda, Kristjan Pussini, 3. in 5. r. **OŠ »K. Širok«** — **DONADONI.** Vanja Brajnik, 5. r. **COŠ »I. Trinko Zamejski«** — **RICMANJE.** Tjaša Gruden, Vasja Gregorič, Ivo Kerže, 3. in 5. r. **OŠ »J. Ribičič«** — **SV. JAKOB.** Paolo Sabadin, Adriana Longo, Zaira Vidali, Viljam Ražem, 3., 4. in 5. r. **OŠ PESEK.** Viljena Devetak, Martina Černic, Ksenija Devetak, 5. r. **OŠ VRH.** Tamara Bogatec, Sara Semec, Erika Bezin, Elena Bogatec, 5. r. **OŠ »A. Sirk«** — **KRIŽ.** Walter, Kristjan, Veruška, David, Tanja, Mitja, 5. r. **COŠ »S. Gruden«** — **SLIVNO.**

NAGRADE DOBIJO: Tina Lompa, 5. r. **OŠ »K Širok«** — **DONADONI.** Maxi Babich, 3. r. **OŠ »D. Kette«** — **SV. FRANČIŠEK.** Robi Corda, 5. r. **COŠ MILJE.** Ksenija Devetak, 5. r. **OŠ VRH.** Paolo Sabadin, 3. r. **OŠ PESEK.**

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 772755, 764832** — Tisk in fotostavek: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **2.000 lir, dvojna: 2.500 lir, naročnina: 12.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)